



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Paulo Presbytero. 277.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Μαρτινιανῶ, Ζωσίμου, Μαρωνι,
Εὐσταθίου. σσς.

Martiniano, Zosimo, Maroni,
& Eustathio. 275.

Τὰ ὅσα πάντων σχεδὸν ἀνθρώπων
συμφώνως εἰς ὑμῶν ἀπαγγελίαν ἔλαβον,
ὃ πῦμας καλέσας ἀξίως ὀνομάσα,
ἔσυχωρεῖ με ἡμεῖν. καὶ τοὶ βυλό-
μοι, ἀλλὰ κατὰ τὸ κέντρα νύθει
μου τὴν ψυχὴν, καὶ ὅτι τὸ γράφειν
διεγέρθη. Φείσασθε τοίνυν ἑαυτῶν, καὶ
μετανοήσατε. ἱερωσύνης γὰρ ἀξίωμα
τοῖς ἀναξίως τῆς πρῆως ζῆντι ἀπορη-
μένοις, ἀποδοῖκεν κολάσεως γένηται.

Quæ ab omnibus penè mortalibus vno
consensu de vobis cōmemorantur (ὃ quo-
nam nomine vos dignè appellem?) me,
quanquam cupientem, quiescere minimè
patiuntur, verùm, tanquam stimuli qui-
dam, animam meam lancināt, atque ad scri-
bendum excitant. Vobis ipsi itaque parci-
te, ac meliorem mentem induite. Sacer-
dotij enim dignitas, iis, qui non, vt eo ho-
nore dignum est, viuere instituerunt, sup-
plicij & cruciatus accessio existit.

Αφθονίου. σσς.

Aphthonio. 276.

Εἰ μὲν ἐν τοῖς βιωτικοῖς πράγμα-
σιν εὐδαιμόνιος φαίνεται, ποθεῖς, ἀλ-
λὰς ζῆται τὸ συμβεβηκυῖον, ἐγὼ
γὰρ ἔσποτρειφαίμην. κινδυνὸς γὰρ
ἔμῳ ἀναφελείῃ, ἀλλὰ καὶ εἰς θάνα-
τον τελευτήσας ὀδύνησιν. εἰ δ' ἐν
τοῖς χρ' θεῶν αὐτὸς καὶ μὴ κληθεῖς,
ἦτοι αὐτῶν τὴν παράνομιαν, ἔφημι
κεκλημένος. εἰ βέλοιο τοίνυν λάμ-
ψαι, καὶ εἰθεῖο τῇ ἡμετέρῃ γνώμῃ,
ἐκείνα φαίνοιο πράττων, ἃ τοῖς ἀ-
γνοῖσι ἀμιλλᾶσθαι παρεσκευάσθαι. τῶν
γὰρ τῆδε βραχίλι ἀσπίδος ὀλόγος,
τῶν δὲ μετὰ τὴν ἐπιπέδον ἀποδη-
μίαν, πολὺς καὶ πρὸς ἐκείνων βλέ-
ποντες τ' ὀκοπόν, ἀπαλῆα ἐπράττων.

Si in iis rebus, quæ ad hanc vitam perti-
nent, clarus atque illustris videri cupis, cō-
sultores alios quære. Ego enim id quoque
dissuaferim. Pericula quippe, non modò
inutilia & infructuosa, verùm etiam peri-
culosa atque in mortem desinentia partu-
riunt. Si autem in iis, quæ ad Dei cultum
spectant, vltro quoque ipse ac non accer-
situs, ad consilium dandum venissem, ne di-
cam vocatus. Quare si tibi splendorē asse-
qui cordi sit, nostræque sententiæ pareas,
da operam vt homines te hæc facientem
cernant, per quæ ad sanctorum virtutem
aspices. Rerum enim huius vitæ paruam
ipli curam gerebant, earum autem, quæ
discessum ex hac vita sequuntur, perma-
gnam. Atque hunc scopum ob oculos sibi
proponentes, ad eum actiones omnes suas
dirigebant.

Παύλῳ πρεσβυτέρῳ. σς.

Paulo Presbytero. 277.

Τοῖς ἀπὸ μὲν ἀρετῆς ἀρχομένοις,
εἰς δὲ κακίαν τελευτήσας, ἀζήλους
καὶ παλαμπάρους ἡγήτονας. ἔτι δὲ εἰσιν
οἱ ἀπὸ μὲν τῆς τῶν πεινήτων ἀπορη-
σίας ἀπορημαζόμενοι, εἰς δὲ τ' ἴδιον
πρηματισμὸν κατὰ λήροντες, ἔς ἀνα-
πέλλων ὁ θεῖος πρησμός φησι, δικαίως
δοῦσθαι τὸ δικαίον. ἔ γὰρ καὶ τῇ δι-
καίᾳ τῶν πεινήτων φροντίζει ὀπλιζο-
μένοις, αὐτὸς μὲν ἀποστρεφῆν ἐκείνας,

Eos, qui, cum à virtute incipient, tandē
in vitium desinunt, omni zelo vacuos ac mi-
feros existimare oportet. Huiusmodi autē
sunt, qui à pauperum præsidio ac patroci-
nio inchoantes, in priuatum quæstum po-
stremò recidunt. Quos quidem diuinum
oraculum reprimens, iuste, inquit, quod
iustum est, persequeris. Neque enim cōue-
nit, vt qui pauperum iusta cura, eamque
præ se ferant, eos, quorum causa muniti



sunt, fraudent ac spolient, atque ea, quæ ad ipsos attinent, ad se auertunt.

τὸς δὲ ἔς ὀπλήθησαι σφετερίζεσθαι
δὲ τὰ σκείναν.

Hieraci Presbytero.

278.

Vehementer tibi mirum videri dixisti, quidnam sit causæ, quamobrem Pharisæus ob verborum arrogantiam apud Deum offenderit: Iob verò qui plura & sublimiora dixit, gloriam assecutus sit. Audi itaque breuiter. neque enim aliter possem. Pharisæus ille, quia nemine concitante ac stimulante magnifica de se prædicabat, altiusque quam vniuersus terrarum orbis, de se sentiebat, meritò in Dei offensionem incidit. siquidem superbiam morbo laborabat. At qui in gloria & splendore est, virtutes suas occultat, cum autem maledictis incessitur, eas, vt illatas criminationes propulsat, commemorat, quemadmodum clarus ille atque omni laude præstantior Iobus fecit, ab omni culpa remotus est, ea nimium in eos reiecta, qui cum accusarunt iniquè. Frigidum enim atque insulsum vt est, ita etiam videtur, laudes suas prædicare, cum nulla vrget necessitas. At si quis, quæ minime conuenit, audiens in huiusmodi sermones inuitus incidat, in eos, qui hanc necessitatem attulerint, culpa quoque conferri debet. Ac propterea diuina sententia eum, qui nullius contumeliis incitatus, iustum sese pronunciat, aliosque omnes condemnarat, ac ne præsentem quidem publicanum veritus fuerat, repudiavit: eum autem, quem necessitas ad hoc impulerat (quid enim, quod ad stimulandum ipsius animum facere posset, amici prætermiserant?) amplissimis laudibus coornauit.

Petro.

279.

Quemadmodum periti medici in morborum initiis remedia haud temerè adhibent (propterea quòd defluxionis impetus oblata medicamenta debilitat, ac velut in aquam conuertit (verum aliquantisper expectant, dum morbus de acrimonia non-

Ἱερακὶ πρεσβυτέρῳ. σση.

Θαυμάζειν ἔφησεν καὶ σκλήρητι ἐστὶν πῶς ὁ μὲν φαρισσαῖος μεγαληγορήσας προσέειπεν, ὁ δὲ Ἰὼβ πλείονα καὶ μείζονα εἰρηκῶς ἐυδοκίμησεν. ἀκούει πόνῳ σωτόμας. ἔδὲ γὰρ ἄλλως δυναμίῳ. ὁ μὲν μηδεὶς ὠχρανοῦτος, μηδὲ ἐρεθίζοντος, μεγαληγορῶν, καὶ τῆς οἰκουμένης ἀπάσης φρονῶν μεγάλως ὁ φαρισσαῖος, εἰκότως προσεμίθει. Ἐπιφανείῳ γὰρ εἰσὶν ὁ δ' ἐν μὲν τῷ εὐδοκίμῳ κρύπτων τὰ οἰκεία πλεονεκτήματα, ἐν δὲ τῷ κακηγορεῖσθαι φερέζοντος φερέζων πρὸς τὴν ἀπολύσει τὰ ἐπιφερόμενα ἐγκλήματα, ὡς περὶ ὁ αἰοιδίμος, καὶ πάσης εὐφημίας κρείττων πεποιήκει Ἰὼβ, πόσις αἰτίας ἔξω καθέστηκεν, εἰς τὸς δὲ δέοντος κακηγορήσασθαι, τῆς αἰτίας παλινδρομούσης. ψυχρὸν μὲν γὰρ καὶ ἐπὶ καὶ δοκεῖ τὸ σπινθηροῦν ἑαυτῷ. καὶ εἰκότως δοκεῖ, μηδεμίαν ἀνάγκην σκλήρητι ἐπιφέρειν. εἰ δὲ τις ἀκούων ἀ μὴ προσέειπεν, εἰς τοιάυτας ἀκῶν ἐμπέσει λόγῳ, τοῖς τῷ ἀνάγκῳ κατασκευαστοῖς, καὶ ἡ αἰτία προσερίπτεται. διὸ καὶ καὶ ἡ θεία ψήφος τὸν μὲν ἑαυτῷ μηδὲν παρονοῦντος διχάζασθαι, καὶ τῆς ἄλλων ἀπάντων καταψήφισαί μιν, καὶ μὴδὲ τὸ παρόντα τελέων ἀδεοθέντα, σὺν ἀπεδέξατο. τὸ δὲ ἐξ ἀνάγκης εἰς τὸ ἐχθρῆσαι. τί γὰρ τῆς ἐρεθίσαι δυναμῶν οἱ φίλοι ὠχρανοῦσι μεγίστους ἐγκωμίοις ἐσφαιώσει.

Πέτρῳ.

σση.

Ὡς περὶ οἱ ἐπισημόνες τῆς ἰατρῆς ἐν τοῖς προσομίσις τῆς πάσης ἐραδίας προσφέρουσι βοηθήματα, ἀλλὰ τὸ τῷ ἐπιφορῶν τῷ ρεύματος ἐξυδαροῦ τὰ προσφερόμενα φάρμακα, ἀλλ' ἐπιδόντες ὀλίγον λαφῆσαι τὰ πάθη, ἕτας ὅτι τῷ